

Elmaslardaki Gökyüzü

Nilüfer Altınel

Yirmi sekizinci gün

Beden dediğin nedir ki, altı üstü bir et parçası. Parmağımdan oluk oluk akan kana bakıyorum. Dokunmasam sonsuza kadar akacak. Keskin metal kısmı alabildiğine geniş et kıyma bıçağı floresan lambalarının altında bembeyaz ışıldıyor. İşini bitirmenin keyfi içindeki katilin sinsi sinsi sırtması. Sıcacık, yoğun buhar gözlerime dolup yeniden sıvılaşıyor. Sanki kanayan yarama bakıp bakıp ağlıyorum. Mutfak kalabalık. Kaynayan tencerelerden yükselen duman, insanlar ve eşyalardan arta kalan her yeri dolduruyor. Seri halde dilimlenen soğanlar, dev boyutta tencerelerin içinde dönen elik keçelerin sesleri, her biri kendi içinde, oradan oraya koşuşturan beyaz önlüklü insanlar... Tam karşımda başında bzgl beyaz şapka, elinde küçük bir bıçak olan birinin daha küçük şapkalı başka birine bağırıp çağırdığını görüyorum. Biri zamanı sıkıştırıyormuşcasına hareketlerin hızlandığının farkındayım. Ancak sesler giderek yavaşlıyor, birbirinin içine karışıp yoğruluyor ve yüzlerce küçük ses topu halinde o duvardan bu duvara çarparak, en sonunda benim kulaklarımın içinde bir yerlerde patlıyor.

Birdenbire atıyorum elimden bıçağı. *Tm!* Ve rolm oynamaya başlıyorum. Sahne benim. Acılar içindeki aşçı yamağının duyguları alt üst eden dramı.

“Kahretsin!”

“N’oldu?”

“Elimi kestim. Kahretsin!”

“Neler oluyor?”

“Elimi... elimi kestim, dedim.”

“Al şu bezle sar.”

“Yaranın üzerine bastır bezi, kanı durdursun.”

“Ne yapıyorsunuz sizler orada? İşinize baksanıza niçin toplastınız?”

“Efendim, yamaklardan biri elini doğramış.”

“Of, ne biçim bir kesik bu böyle! Bakın duracağınıza paspası getirin çabuk!”

“Tam iş saati buradaki kalabalık da ne! Bu kanlar da nereden çıktı?”

“Efendim, sorun yok. Yamaklardan biri elini kesmiş. Paspası getirmelerini söyledim, şimdi temizleyecekler... Evet... herkes işinin başına dönsün! Size söylüyorum, işinize haydi! Gösteri bitti!”

Gerçeklikten uzak gelmiştir bana bütün bunlar, içine girip kendinizi pişirebileceğiniz tencereler, zebanilerin kullanımını kolaylaştırmak için boy sırasında asılmış kocaman, sivri uçlu çatallar, kafama geçirsem denk gelecek kepeçeler... Bir devin mutfağında eşelenen beyaz cüceler gibiyiz. Fayanslardan yansıyan aşırı beyazlık, önlükler, havlular, tepemizde gökyüzüyle yarışırçasına sonsuza uzayan floresan lambaları, tertemiz bir mutfaktan çok, soğuk bir mezbahayı çağrıştırıyor bana.

Solaryumda bronzlaşmış esmer bir ten eşliğinde, ben genç görünmeye çalışan orta yaşlı bir erkeğim diye haykıran gürbüz bir surat. Bu adamı tek sözcükle tanımlayabiliriz: Sağlıklı! Son derece profesyonelce uygulanmış bir top sakal ve konuşurken iri kulaklarla eş zamanlı hareket eden kaşlar. Bazı insanları ba-

şarılı yapan şey, komik görüntüler karşısında gülme isteklerine karşı koyabilmeleridir. Ben kesinlikle onlardan biriyim. Hiçbir özel duyguyu barındırmayan bir ifade... İlerleyen otobüsün camından dışarıyı seyreden herhangi biri gibi boşluğa uzanan bakışlar, hiçbir anlam verilemeyecek el jestleri ya da her anlama gelebilecek bir oturma biçimi. Vücut dilinin en akıllıca kullanım biçimi budur, içte saklı olan gerçeğin dışı vurulmaması. Zaten beden dediğin, ruhun tek sırdaşdır.

“Burada yeni sayılırsınız, ancak bilirsiniz ki bu tip olaylar bizim meslekte beceriksizlik olarak kabul edilir. Mutfağın kendine özgü kuralları vardır. İlk kural ve tabii ki en önemlisi, yemeklere kan bulaştırılmamasıdır.”

Bazı görüntüler siz istemeseniz de belleğinize kaydolur. Beynin karanlık arka odalarında anahtarının kimde olduğu bilinmeyen bir kapı ardında, ortaya çıkacağı, infilak edeceği, yeniden yaratılıp gün ışığı göreceği anı bekleyen milyonlarca tozlu görüntü... Aklınız varsa elinizde titrek, kısık mum ateşi ve bir tomar anahtarla saklanmış, gereksiz görüntüler kapısı avcılığına çıkmazsınız. Bir sürü kapıyı zorlayıp açarak zihninin daha havadar bir yer olacağını düşünen insanlara şans dilerim. İnanın ki “onlar” ne zaman ortaya çıkacaklarını bilirler.

Çok önceden izlediğim bir filmdeki Venüs adlı böcek yiyen bir bitki aklıma geldi. İzlediğim film siyah beyaz olduğu için bitkinin rengini bilemiyorum ama biçimi aynı şu inşaatlarda kullanılan büyük kepçeler gibiydi. Bu bitki çaktırmadan ortalıkta böcek namına bir şey bırakmıyor, en sonunda eşya ve insanlara dadanıyordu. Aynı şu anda gözlerim önünde gerçekleşenler gibi... Ağzından tükürükler saçarak konuşan bu adam, güçlü çene kemikleriyle çevreyi saran evrene saldırıyordu. Boş duvarı süslesin diye asılmış, yaldızlı çerçeveli, eski

Çin imparatorlarından birine benzeyen bir adamın portresini, solumdaki içinde kitaplardan çok, bir sürü saksılı kuru çiçeğin durduğu kitaplığı ve hatta kapının yanındaki şemsiyeligi bile içindekilerle birlikte yuttu. Sıranın bana geldiğini anladığım anda koltuktan fırladım, adamın bir bitki dalıyken yavaş yavaş kıllı bir kola dönüşen elini kavradım.

“Sizle tanışmak büyük bir zevkti. Ancak anladığım kadarıyla ayrılmam benim için daha iyi olacak.”

Adam, en iyi söylev çeken yönetici ödülünü almışçasına mutluydu. Diğer yandan da bir hüzün kaplıyordu kökünden gövdesine bu bitkiyi... Ama... ama... bir dakika, seni ben kovacaktım!

Eşyayı topladım. Daha doğrusu ceketimi astığım yerden alıp sırtıma geçirdim. Mutfağa gidip yirmi sekiz gündür birlikte çalıştığım arkadaşlarıma veda etmek istedim. İçeri girer girmez küçük, beyaz külahlı yamuk bir tip elime paspasın sopsasını tutuşturdu.

“Kendi kanını kendin temizlesene.”

Kırmızı lekeler pembeleşip kayboluncaya kadar saçaklı bezi yere sürttüm. Parmağımı kesen bıçak, beyaz tezgâhın üzerindeydi ve kanım hâlâ metal kısmında kıpkırmızı parıldıyordu. Temiz bir kurulama bezi alıp bıçağı özenle sildim. Daha sonra aynı özenle beze sarıp cebime attım bıçağı. Akşam yemeği için müşteriler akın ettiğinden mutfak telaşlı bir koşuşturma içindeydi. Herkes ne yapması gerektiğini adı gibi bilmesine ve her gün aynı şeyleri tekrar etmesine rağmen, şef ortalıkta dolanıp avazı çıktığı kadar bağıırıyordu. Onun görevi de buydu.

“Sen! Kaç saattir iki soğanı doğrayamadın mı?.. Aptal herifler!.. Şunu getirin, bunu götürün!”

Hatta bu keşmekeşte bana da fırça attı.

“Çıkar o ceketı sırtından. Yerine götür o paspası. Aval aval bakınma!”

Paspası temizlik odasına bıraktım ve hoşçakal dedim ona. Ne de olsa benden bir parça taşıyor, bir hoşçakalı hak ediyordu. Benzer duyguları kanamamı dursun diye parmağıma sardıkları, kanımı emmekten ağırlaşmış bez parçasını atarken de yaşamıştım. Oysa ki bu bez hiç işime yaramamıştı. Burada çalışan herkesi içine tıksanız dolmayacak büyüktükteki buzdolaplarından birine elimi bir iki dakika sokmam kanamayı durdurmak için yetmişti. Geriye sol yüzük parmağımın üstünde, donmuş kanın kendi rengiyle işaretlediği buruşuk, ince bir çizgi kaldı. Ay sonunda alacağım paradan avans çektiğim için burasıyla alacak verecek işim kalmamıştı. Zaten böylesi konuları oldum olası sevmem. Arka kapıdan kendimi karanlık ve soğuk boşluğa bıraktım. İşte bu şehrin en sevdiğim yanı, hafta içiymiş, hafta sonuymuş hiç fark etmez, sokaklar daima kalabalıktır. İsterse gecenin bir yarısı olsun, insanlar yetişmeleri gereken önemli yerler bulur, oradan oraya savrulurlar. Buz haline geçtiği için nefes alıp vermekte zorlandığım dondurucu, soğuk havanın ciğerlerime varınca ısındığını hissederek yürürken, işten ayrıldığıma üzülmemiştim de kalacak bir yer bulma konusu kafamı bulandırıyor. Çünkü bugüne kadar mutfağın arkasındaki küçük odada yatıp kalkıyordum. Bundan sonra, örneğin bu gece, nerede kalacaktım?

Yirmi sekiz gündür, bu şehirdeyim. Daha evvel, üç buçuk yıl önce, üniversiteyi okumak için gelmiştim. İki yıl kadar okuduktan sonra baktım ki bu dünyanın yeni bir veteriner ihtiyacı yok, ben de okulu bırakıp doğup büyüdüğüm yere

döndüm. Aslına bakarsanız bu dünyanın hiçbir şeye ihtiyacı yoktu. Yeni bir bebeğe, yeni bir anneye, yeni bir ölüye. Ultra formüllü yeni bir güneş kremine, aile tipi arabaya, ahşap cilasına, erkek parfümüne, elektrikli testereye... Her şeyden zaten fazlasıyla vardır ama insanlık için bitiş çizgisi yoktur. İnsanoğlunun sınırlı kaynaklarına karşılık, insan arzusunun dünyayı verseniz kucaklamaya hazır yapışkanlı, uzun ve azgın kolları. Bu kollardan bir tanesi de benimki. Hangisi mi? Sizininki hemen yanındaki.

Okulu bırakıp eve döndükten sonra hayatımda yaşayabileceğim en büyük aşkla sarsılıp evlendim. Annem ve babam tam kırk iki yıldır evliydim. Kırk iki yıl aynı küçük kasabada tatlı tatlı yaşlanmakla geçen evlilikleri annemin meme kanserine yakalanmasıyla çekilmez bir hal aldı.

Doktorun tek cümlesiyle aşk hikâyesinin sevimli melodisi notalarını şaşırmış, içten içe bitmişti.

“Tedavi araçlarının kusursuzlaşmasına, yeni ve etkili ilaçlar bulunmasına rağmen, hastalığın bu türlü seyrinde beklenen yaşam süresi, ne yazık ki, uzatılamamıştır.”

Kendi yokuş aşağı giden evliliğimle meşgul olduğum için onları yalnızca uzaktan seyredebiliyordum. Acı çektiklerini görmeniz için onları uzun uzadıya gözlemeniz gerekmez. Duyularınız körelip bir aptala dönüşmediyseniz bir insanın acı çektiğini öğle yemeğinde çatal tutuşundan bile anlayabilirsiniz. İnsan mükemmel bir varlıktır, yazık ki acıya karşı çok dayanıksızdır.

Bir hafta sonu annem ve babam, ömür boyu çalışmalarının tek somut kazanımı olan arabalarına atladılar ve sıcak bir yaz günü dağlara temiz hava almaya gittiler. Mis gibi dağ havasını teneffüs etme işini abartmış olacaklar ki dönüş yo-

lunda keskin bir virajdan yemyeşil çam ormanlarının üzerine uçtular. Cenazelerinde ellerini açıp dua eden kalabalığın arasındaydım. Yakıcı yaz güneşinin altında ölümler için olup olmadığını tam kestiremediğim ağlayıp sızlanma, oflayıp puf-lama sesleri arasında, annemle babamı kanatlanmış arabaları içinde el ele, şen kahkahalar atarak yeşilliklerin üzerinden göğe yükselirken hayal ediyor ve gülmemek için kendimi zor tutuyordum. Hiçbir şey kaza değildi.

Sizi çılgınlar, sizi! Sizi çılgın âşıklar, sizi!

Kalabalık caddelerden birinde yürürken, kısacık saçlarımında biriken minik buz taneciklerini ellerimle temizliyorum. İnsanın yaşarken yıllarını alan olayların birisine anlatırken ya da yalnızca geçmişini düşünürken üç beş cümleye sığması ne tuhaf. Altmış beş yıllık yaşamı altı buçuk cümleye sığacak bir adam düşünülebilir mi? Hayır! Bu dünya üzerinde aklımızın aldığı ve almadığı her şey, insanların arasında yer bulmuş ya da bulamamış, yüceltilmiş ya da yerin dibine batırılmış, zamanın üzerine tozunu atmaktan zevk aldığı her şey anlatılmaya değerdir. Çünkü birçoklarının pek sevdiği bir deyişle yaşam, evet bir oyun olsa bile, anlaşılması olanaksız denecek kadar güç, karmakarışık, henüz kazananın ilan edilmediği, kaçınılmaz olarak trajik sonlu, nefes kesici bir oyundur.

Sabırsızlanmayın her şeyi öğreneceksiniz, tabii benim size anlatacağım kadarıyla, her şeyi...

Beni sokakta bir görebilseniz anlatacaklarıma daha kolay inanabilirdiniz. Örneğin bankada sizden bir önceki sıra numarasını elinde tutan kişi olsam ya da metroya sizden iki durak sonra binsem ve tam karşınıza otursam... Ama gündelik hayatta yanında durup da üzerine gölge yapanlara hiç dikkat etmez ki insan. Yalnızca tanıdıklarımızdan ibaret bir kendin-

den geçiş gibidir, gündelik yaşam. Eğer insanın kendisi ya da yakın çevresiyle ilgili önemli bir olay olmamışsa gün içinde ne yaptığını bile tam anımsayamaz. En iyisi sizinle aynı fırından ekmek alalım, ben sonradan gelmiş olayım ve girdiğim kapıyı açık bırakayım, havalar tıpkı bugünlerdeki gibi ayaz olsun. Fırıncı bana dönüp kapıyı göstererek şöyle der:

“Oğlum kapıyı kapasana!”

Ben hiç üzerime alınmayınca hiddetlenir:

“Lan oğlum! Sana söylüyorum, kapa kapıyı!”

İyi de ben erkek değilim ki! Yarım elmayı andıran bir yüz, zayıf ve alabildiğine düz vücut hatları üstüne bir de iki minik erik tanesi kadar göğüsleri eklersek kadınlıkla uzaktan yakından alakasız bir görünüm kaçınılmaz. Gece vakti nereye gideceğinizi bilmeden dolaşacaksanız, hem gidecek yeriniz de yoksa erkek olmak kesinlikle bir avantaj sayılabilir. Erkeklerle dolu bir mutfakta çalışacak ve geceleri de mutfağın arkasındaki küçük odada kalacaksınız erkek olmanız şart. Ben de kendimi öyle tanıttım. Uydurduğum hikyeye göre taşradan yeni gelmiştim, yemek pişirmekten anlardım ve eğitilebilir olmak adı altında her içe koşulabilirdim. Bu yirmi sekiz gün boyunca rolm o kadar iyi oynadım ki yryşm, konuşma, iki içme ve tuvaleti kullanma biimim değişti. Ve mutfaklardaki bıçaklardan daha çok çıplak erkek gördüm. Üniversite yıllarımda kızlar yurdunda kalmıştım, hiçbir kız arkadaşımı tamamen çıplak gördüğümü anımsayamıyorum. Büyük mutfakta çalışan onlarca beyaz şapkalı adam... Ve arka odalarda dolaşan irili ufaklı bir sürü çıplak erkeklik... Neyse ki ben kimsenin dikkatini fazlaca yneltmediği, silik bir tiptim. Hele bir aşbaşımız vardı, mutfakta işini bitirip evine gitmeden arka tarafa gelip duş alırdı. Yıkamak istiyorsa duş kabinle-

rinin orada soyunması gerekmez mi? Hayır, illa gelip bizim odamızda soyunur, onu duşların olduğu kabinlere ulaştırıran dar koridor boyu çırılçıplak yürürdü. Eminim bu, ona iş sonrası sıcacık bir duştan daha çok zevk veriyordu. Neyse, bunun anlatacaklarımla ne ilgisi var şimdi?

Dünyanın denize nazır, birçok büyük şehirde karaları o yakasından tutup bu yakaya birleştirmeye yarayan çengelli iğneler misali, görkemli, ışıl ışıl köprüler vardır. İnsanlar iş çıkışlarında arabalarını bu köprülere karşı park ederek, seyredenin gözlerini sulandıran ışıklarda Tanrısal bir işaretin izlerini ararcasına saatlerini geçirirler. Oturduğum yerden ben de aynı manzaraya bakıyor ve benzer bir heyecanın benim de zihnimde şimşekler çaktıracığını umuyorum. Hatta benim manzaramı süslemek için sıradan yolcu uçakları gökyüzünde ışıklar saçarak dört dönüyorlar. Bütün şehir kulakları zonklatan sesleri, ısıltıları gözleri acıtan renkleri, aceleci sakinleriyle bana, ben olduğum yerde donup kalsam bile, zamanın akıp geçmesinden kaçınılamayacağını anlatıyor. Ve bu, neredeyse cayır cayır kaynayan tablonun ortasında köprü, inci gibi bir el yazısıyla şu cümleyi nakşediyor:

Bundan sonra olacak ne?

Yanıma oturan gerçekten güzel görünümlü bir adam, kendisi görünmeden önce burnuma dolan hoş kokusuyla eğilip yüzüme bakmadan soruyor:

“Birader, ateşin var mı?”

“Tabii var.”

Cebimden, beze özenle sardığım bıçağın yanında duran çakmağımı çıkarıyorum. Bir yanında çok güzel, gülbüz bir at resmi, diğer yanında da yarı açmış lâl renkli gül deseni olan hoş bir çakmak bu. Ben atlı tarafı adama dönük olarak ya-

kıyorum sigarasını. Bağlarımı eskiden tutkunu olduğum her şeyle tamamen koparmak istediğim günden beri bıraktığım ve bir daha asla geriye dönüp bakmadığım bir alışkanlık sigara içmek. Bir şeylere tutkun olmak tiksindiriyor beni. Alkol, ağır uyuşturucular, uyarıcılar, yatıştırıcılar, uyku hapları bir yana, kafeinli içecekler, parfümler, model uçaklar, süs köpekleri, TV yarışmaları, ünlü yıldızlar, makyaj malzemeleri, seks, sinema, pelüş oyuncaklar... Hayatınızda yer tutan herhangi bir şeyi düşünün, onu yaşantınızdan çıkardığınızda bırakın zayıf, kendine güvensiz, tamamen kendini kaybetmiş bir hale gelmeyi, en ufak bir yoksunluk dahi hissediyorsanız, siz tam bu zamanın aradığı kişisiniz.

Kes traşı! Neden kaçıyorsun? Neden kaçtığını biliyorsun.

“Ne geceydi ama!” diyor yakışıklı adam.

Ne o? Benimle konuşmak mı istiyor, yoksa beni öylesine umursamıyor ki yanımda kendi kendine, rahatça hoş beş mi ediyor?

“Evet ya, ne gece ama.”

Konuşmak isteyen sanırım benim. Ben genç bir kadını, yakışıklı bir herifle iki çift laf etmek istememin nesi tuhaf!

“Pardon, bana mı söyledin?”

“Evet” diyorum iyice üzerine eğilerek. Köprünün yakıncı ışıkları tek tek adamın iri siyah gözlerinde ışıltıyor. Esmer teni soğuktan hafif mavimtırak bir renk almış, dudakları, üzerindeki çizgi halindeki çatlaklardan sızan kanla daha da kırmızı görünüyor.

“Evet, size söyledim. Bu dünyada ikimizden başka kimse var mı?”

Eğilip öpüyorum onu dudaklarından. Hayvan türlerinin çoğunda birinin diğerine yaklaşması bir saldırı olarak kabul

edilir. Göğsümde derin bir acıyla yıkılıyorum yere. Az önce yediğim şiddetli yumruktan olsa gerek.

“Ulan manyak! N’apıyorsun?” diyor adam, bir tane de tekme yapıyor dizlerime. Yerde yusuvarlak kıvranıyor, sürünerek oradan uzaklaşmak istiyorum. Ancak adam tekme-leri art arda indiriyor. Başka insanların hızlı adımlarla yanı-mızdan akıp gittiğini görüyorum. Hiçbiri bir an olsun durak-samıyor bile. Senin senden başka kimin var? Kendinden ve cebindeki bıçağından başka. Tam elimi cebime daldırıyorum, adam nefes nefese geri çekiliyor.

“Aa, sen kadınsın!”

Ceketimin yukarı doğru sıvanmasıyla ortaya çıkan nis-peten yuvarlak kalçalarımın, ay ışığının bir oğlan için fazla ince yüz hatlarımı aydınlatmasından mı yoksa gözyaş-larına eşlik eden içli zırlımdan mı bilinmez, adam benim kadın olduğumu anladı. Kolumdan tutup kaldırırken bir yan-dan kocaman elleriyle popomun, göğüslerimin üzerindeki toz toprağı silkeliyor. Sanki kadın olup olmadığını el yordamıyla kontrol ediyor.

“Pardon ya, ben seni şey sandım. Çakmağının üzerinde güller falan vardı, hem de birden öyle üzerime abanınca yan-lış anladım.”

Vay canına dedim, kendi kendime. Demek ki diğer in-sanların karanlıkta fark edebileceği kadar göz önünde duran kadınca bir yönüm hâlâ var. Birden beni bir merak aldı. Bu adama benim bir oğlan çocuğu değil de, kadın olduğumu gösteren şey neydi acaba? Gırtlığına yapışıp sorguya çekmek istiyordum onu. Bunu bana söylemeliydi. Yeniden erkek rolü-nü oynamam gerekirse, bugün beni ele verenin ne olduğunu bilmem şart. Ondan bu bilgiyi sızdırmalıyım. Ve bu güzel er-kekten beklenmedik bir soru:

“Aç mısın?”

Elbette açım. Bu akşamdan sonra o büyük mutfağın küçük erkek kedisi değilim artık. Ama...

“Hayır” diyorum. “Aç değilim. Unuttun mu, az önce mükellef bir dayak yedim.”

Üzerime atılıyor ve kocaman elleriyle bir posta daha üstümü başımı temizliyor.

“Canım uzatıyorsun, özür diledim ya.”

Ellerini tutarak engelliyorum bu silkeleme faslını. Devamlı yoklanmak hoşuma gitmiyor. Bir kere yokladı, yeter. Anlamış olmalı, ben bir kadını.

Gökyüzünde yıldızdan şelalelerin aktığı, âşık olmak isteyenlerin ağzlarının suyunu akıtacak bir gecede sahil boyunca birlikte yürüyoruz. Adam konuşuyor, konuşuyor. Konuştukça da açılıyor. Dışalım-dışsatım işiyle uğraşıyormuş. Bu işle uğraşan birinin birçok yabancı dil bilmesi şartmış. Babasıyla annesinin tıbbi tahlil laboratuvarı varmış ama bu iş ona göre değilmiş, çünkü kanla sidikle uğraşamazmış. Aynı anda o kadar çok dil kursuna gidiyormuş ki her akşamüzeri aksatmadan antrenmana gittiği vücut geliştirme salonunu bırakmak zorunda kalmış. Antrenmanlar kesilince bedeni eski formunu kaybetmiş. Eskiden her gün yirmi dakika koşar, üstüne de bilmem kaç kiloluk ağırlık kaldırmış. Bazısı haplarla, iğnelerle iki günde kas yapıyormuş ama çok yanılmış. Asıl bedeni geliştiren kaldırılan ağırlık kadar harcanan çaba sırasında vücudu yıkayan termiş.

Konuşurken köşeli gelgitlerle hareket eden güçlü çene kemiklerini izliyorum. Eğer bu adam balmumundan heykel olsaydı karşısına geçip söylenebilecek iki sözcük olabilirdi.

Çok güzel!

Bazı insanların diğerlerine göre daha güzel olmaları hak-

sızlık. Doğumla birlikte, yaratılmış bu özel eseri görünmez bir ışık aydınlatıyor sanki. Ve bütün diğer insanlar yaşamları boyu tekrar tekrar arkalarını dönmek zorunda kalıyorlar, bu ışığın aydınlattığı güzelliğe bir kez daha bakabilmek için.

Büyük bir pizzacıda baş başa yemek yiyoruz. Ben önüme konan her şeyi silip süpürmekten tek laf edemiyorum. Sorun değil. Zaten adam beni dinlemeyi değil, kendisini anlatmayı istiyor. Anlattıklarından heyecanlanınca gözleri cezbedici bir ışıkla parıldıyor. Ketçap ya da tuzluğu almak için bana doğru yaklaştığında uzun, siyah kirpiklerinin diplerini görebiliyorum. Deri ceketini çıkardığından gelişimini aşama aşama öğrendiğim vücudunu yakından inceleyebiliyorum.

Mekâna ilk girdiğimizde masaların arasında yürürken, sakince oturup akşam yemeğini yemekte olan diğerlerinin yarı dikkatli bakışlarını üzerimizde topladığımızı duyumsuyordum. Bir kadın çatalının ucuna taktığı küçük bir lokmayı tam ağzına götüreceksen, bakışları bizden yana kayıp lokması havada kalıyor. Genç bir kız karşısındaki oğlanı dinler gibi başını sallayıp duruyor. Gözleri bütün dikkatiyle yanımdakini incelerken, beyni iletilen görüntü kodlarını değerlendirmek için vızır vızır çalışıyor, bu arada kıza dair her şeyden yoksun küçük sarışın kafa karşısındakine öylece sallanıp duruyor. Kadınlı erkekli bakışlardan oluşan bir kortej oturacağımız masaya kadar bize eşlik ediyor. Bense hasbelkader başına kraliçe tacı kondurulmuş halktan biri gibi ne yapacağını şaşırılmışım, böylesine ilgi toplayan birinin yanında durmaktan neredeyse gurur duyacağım.

Duvarda gözleri tik taklara göre oynayan kahve fincanı biçimindeki saat 21:12. Saatin üzerinde dijital rakamlar olmasına rağmen, gözler aynı ritimde oynuyor, *tik tak tik tak...*

“İnsanlar artık yeni şeyler yemek istiyor” diyor adam. “Biz de daha çok ilginç yiyecekler ithal ediyoruz.”

“Evet” diyorum. “Bir dünya dolusu insan akşam yemeğinde hiç duyulmamış yeni bir şeyler yemek ve bu denediklerini ertesi sabah komşularına anlatmak istiyor. Ağız tadıyla anlatamayacak olduktan sonra ne bok yediğimizin ne anlamı var?”

Adam afalladı, sustu, ilgiyle dinledi, çapkınca gülümsedi.

“Satış konusunda uzmansın ha!”

“Önce ihtiyacı yarat, sonra da ihtiyaca cevap verecek malın kendisini.”

“Biz reklamcı değiliz ki tatlım, mal alıp satıyor, arada para kazanıyoruz.”

“Her neyse işte, şanslısınız, çünkü insanlar her şeyden çabucak sıkılıyor, yeniliğe tapıyorlar.”

Çatal bıçak sesleri konuşmalarımızın yerini alıyor. Birkaç masa ileride yemeğini bitirmiş üç kişilik bir aile var. Anne ve baba yemeğin üzerine sigaralarını yakıp kahvelerini içerken, sekiz dokuz yaşlarındaki küçük bir erkek çocuğu defterinin üzerine kapaklanmış ödevini yapıyor. Sanki bu gece evine uğramayacakmış, hemen buradan okulun yolunu tutacakmış gibi. Bu insanları bambaşka mekânlarda hayal etmeye çalışıyorum: Çocuğun babasını çalıştığı ofisteki yılbaşı partisinde, üzerinde şık bir takım elbise, başında kukuleta, kahkahalarla gülerken, annesini yağmurlu bir günde zar zor çevirdiği taksiye binmeye çalışan başka bir müşteriyle kavga ederken, her ikisini birlikte çocuğun uyuduğu odanın bir yanındakinde ses çıkarmadan sevişmeye çabalarlarken... Hayır, olmuyor! Sanki bu adamla kadın sonsuza kadar sigaralarını tütürerek kahvelerini yudumluyorlar. Ve çocuk başını kaldırmaksızın yarın

için bitirmesi söylenen ödevini yapıyor, sonsuza kadar. Aynı şey karşımda oturan ve dört kişilik pizzayı tek başına deviren ilgisiz bakışlı yaşlı adam için, yan masada oturup sürekli benimkini kesen kendi karşılarındaki herife yüz vermeyen orta yaşlı kadın için de geçerli. Bu gece burada toplananların kendi hallerinde insancıklar olmadıklarına yemin edebilirim. Hepsi benim yaşantıma fon oluşturmak için buradalar. Hiçbirinin kendine ait bir hayatı yok. Onlar olsa olsa benim yaşantımda rol alan silik figüranlar.

Karşımdaki yakışıklı adamın gelişigüzel ağzını sildiği peçeteyi buruşturup yağlı boş tabağına fırlatmasıyla yemeğimiz sona eriyor. Yeniden sokaklardayız. Nemli soğuk, caddeleri buzdan bir örtüyle cilalamış. Konuşmayı, yaşam öyküsü anlatma gevezeliğinden benim için değeri paha biçilmez bilgilere yönlendirmek istiyorum.

“İlk gördüğünde neden beni erkek sandın?”

Sigarasından derin bir nefes çekiyor, başparmağını hafifçe yalayarak, kuruyup derisi kalkmış dudaklarının üzerinde gezdiriyor. Fiziksel güzelliğinin fazlasıyla farkında olan bu genç adam, bunu normal bir varoluş biçiminden çok, gizli bir silah gibi üzerinde taşıyor. Gecenin çökmesiyle daha da irileşen göz bebekleri karşılarındakinin bedeninde gezinirken sanki, nereden vurursam daha çok incinir, hesabını yapıyor.

“Aynaya bakarken senin ne gördüğünü bilemiyorum ama vücut hatların, oturuşun, tavırların kadından çok ergen bir oğlanı andırıyor. Ve...”

Simsiyah gökyüzüne dimdik uzanan koyu mavi apartman bloklarının arasından geçiyoruz. Spotların aydınlattığı yüksek tabelayı okuyorum.

Gezegenler Sitesi'ne Hoş geldiniz.

Adam kolunu omzuma koyuyor, parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor. Âdeta kulağıma fısıldarcasına, “... saçlarını uzatsan, şöyle kıvrıkcık bir biçim falan versen onlara...”

Nikotin kokan parmağını çatlamış dudaklarımın üzerinde gezdirerek, “... Dudaklarını boyasan...”

Dudaklarımda yabancı bir erkeğin buz parçasını anımsatan parmak uçları, kulaklarımda sigara dumanı üfören sıcacık sesi, omzumda şu anda neredeyse bin ton ağırlığında gelen güçlü kolu... Ve düşünün ben alyansını buraya gelirken otobüs bileti almak için satmış bir kadını. Ağlamamak için devamlı yutkunuyorum. Adamın gözyaşlarım karşısında düşüneceklerini duyar gibiyim: Aa, kız ağlıyor, ne komik! Gözlerimi, çimenli yüksekliklerin tepesine kondurulmuş, bu dev apartmanların en üst katlarına dikmiş, merak ediyorum, oralardan benim yıldız sağanağı altındaki ışıltılı köprüm acaba nasıl görünüyor? Kimse beni ağlarken görmemeli. İnsan kendi içine doğru ağlamalı, değil mi? Yoksa gözyaşlarınızın tuzlu izinden takip eder diğer insanlar sizi, teskin edici, dostça sözlerle bilgi alır, depolar sizin hakkınızda. Gerektiğinde yeniden size karşı kullanmak üzere... Adam beklenmedik bir anda elimi tutup çimenli yükselti boyunca koşturmaya zorluyor beni. Jüpiter Apartmanı'nın loş ışıklı girişinde soluk soluğa gülüşmeye başlıyoruz. Kapı zillerinin bulunduğu duvarla kendi gövdesi arasına sıkıştırıp öpüyor beni. Bu dondurucu soğuktan derileri pul pul kalkmış, farklı iki bedene ait, birbirine yabancı iki dudak. Kısacık zevk dolu bir an... Gövdesini siper ederek kale kapılarını aratmayacak heybetteki giriş kapısının şifresini tuşluyor. Şifre tuşlanırken çıkan *dit dit* sesleri üstünde kızıl gezegen kabartması olan koca kapıyı ardına kadar açarken, benim tamamen içime kapanmama neden oluyor. Elimden tutup

beni asansöre kadar yürütüyor. Kafamın içindeki gri bulutlar gözlerimin üzerine düşüp bakışlarımdan dışarı yansıyor. Elimi, hiç tanımadığım bu herifin avcunun içinden kurtarıyorum. Asansörün üzerindeki rakamların ışıkları aşağı doğru yanarken, adam yarı utangaç bir ifadeyle kafasını kaşıyor, “Kahretsin, para çekmeyi unuttum. Ama yukarıda biraz olması lazım. Merak etme canım, paranı alacaksın.”

“Ne? Hangi para?” Zoraki gülüşüm yüzümde donup kalıyor.

“Herhalde bu iş için benden para almayı düşünüyorsun.”

“Hangi işten bahsediyorsun sen?”

“Yanlışı anlama ama, senin bir fahişe olduğunun farkındayım.”

Yıldız sağanağı altındaki şehir, ışıltısındaki gizli yazıyla benimle konuşan köprü ve benim bütün bunları en üst katlardan izleme hayalim. Yükseklerden şehri seyreden bir fahişe ha! Dış görünüşümün benim için söylediklerinin toplamından çıkan bu mu? Asansörün geldiğini bildiren sesle uyanıyorum. Oysa ki hakaret etmek niyetinde değil adam. Bir şey satın alırken insan fiyatını bilmek istemez mi? Küçükükük süpermarketlerde bile neyin ne kadar olduğu üzerinde yazar. Adamın tutmak istediği elimi hızla çekiyorum. Bu herifin bu dünyada yer işgal etmesi beni rahatsız ediyor.

“Defol git başımdan!” Geri kalan yaşamım boyunca bu güzelliğe söylemek isteyeceğim iki sözcük, “Defol git! Defol git!”

Ne umduğumu bilmeden girdiğim Jüpiter’den öfkeli ellerimle kapıları parçalarcasına açarak çıkıyorum. Ağlamamak için kendimi zor tutuyorum. Gezegenler Sitesi’nin cennet bahçelerini aratmayacak denli güzel, bol ağaçlı, birbirinden

renkli çiçekli sokaklarında sanki arkamdan kovalayan varmış gibi koşturuyorum. Bir sesin beni geri çağırmasını bekliyorum kulaklarım. “Dur, yanlış anladın!” veya “Hayır, dur, lütfen gitme!” ya da “Beni böyle bırakıp gidemezsin. Bu şekilde beni terk edemezsin!” Arkama baktığımda karanlık, loş sokaklardan kuru soğğun sesi geliyor. Yolumun üzerinde bir bahçecik var. Bir çardak altı kurulmuş, ağaçlar ve çiçekler daha güzel olmak için yarışıyor sanki. Yanda gürül gürül akan bir derecik ve üzerine kurulmuş kameriyeli, alaca renk ışıklı bir köprücük... Işıklı bir yazıyı aydınlatıp duruyor sıralanmış ampuller:

Gezegenler Sitesi - Sizin Eviniz

Çardak altında oturuyorum. Havada taze kayısı kokusu duyuyorum, bu ayazda bu bahçenin taze kayısı koktuğuna yemin edebilirim. Kafamın içinde beynim zonk zonk atıyor. Bütün bu dev apartmanlarda oturanları düşünüyorum. Marslılar, Venüslüler, Uranüslüler, Satrönlüler, bu cennet bahçelerinin ve ışıklı yazısıyla benimle anlaşılan köprülü şehir manzaramın sahipleri, belki de bu çardak altında geceyi geçirmeme karışmazlar. Uğradığım hakarettten sonra bana borçları var.

Minik köprücüğün üzerinde, akan dereyi izliyorum ve gerçek olamayacak kadar durağan bir gecede diğer gezegenleri. Sizin Eviniz yazısı yüzümü aydınlatıyor ve sıcakık bir renk veriyor ellerime. Arkamdan gelen gecikmiş bir ses:

“Köprünün üstündeki arkadaş! Bir baksana bu tarafa!”

Hışımla dönüyorum. Bu sefer bu adama haddini bildirmek niyetindeyim. Ben yosma değilim. Daha önce de değilim. Bu gece de değilim. Hiçbir zaman olmadım ki. Karşımda mavi giysili iri yarı bir adam. Yaklaştıkça karanlık içinde onu daha iyi seçebiliyorum. Giysisindeki beyaz çizgilerden, göğsünde parıldayan yazıdan görevli biri olduğunu anlıyorum.

Deri eldivenlerinin tuttuğu el feneri beni aydınlatırken onu karanlıkta bırakıyor.

“Ellerini görebileceğim bir yerde tut! Yavaş yavaş yaklaş!”

Sitenin şerifi benim burada ne aradığımı sorduğunda ona ne diyeceğimi düşünüyorum. Işıltılı köprümün ayağında bir yanlış anlamayla başlayan ve Jüpiter’in asansörü önünde başka bir yanlış anlamayla sona eren komediyi mi anlatacağım? Hayır, bu gerçeğe pek az uygun. Öyle bir öykü uydurmalıyım ki... Derler ya hani, gerçekten daha gerçek, olmalı. Doğada her hayvanın düşmanlarını savuşturmasını sağlayacak bir özelliği vardır. Güçlü tırnaklar, sert bir kabuk, hızlı koşan bacaklar, içinde binbir yalanı barındıran çok amaçlı bir beyin...

Adamın konuşmasına fırsat vermeden, “Ne kadar güzel bir manzara, değil mi?” diyorum.

Afallamış bir yüz ifadesiyle beni tepeden tırnağa inceliyor. Ayak bileğimi saran bağcıklı botlar, dar kesimli kot pantolon, kürk yakalı kısa süet mont, içimde V yakalı ince bir kazak. Feneri yüzüme tutuyor. Kız mı bu, erkek mi? Ağzını açmadan yeniden atılıyorum, “Eskiden burada otururduk.”

“Hangi bloklarda?”

“Neptün!” Umarım apartman adları konurken bu gezegen atlanmamıştır.

“Hangisi? Neptün 1 mi, Neptün 2 mi, 3 mü?”

“Bir, bir! Biz ilk taşınarlardandık.”

“Burada böyle elini kolunu sallayarak dolaşamazsın. Önce güvenlik şefliğine uğrayıp ziyaretçi kartı alman gerekir. Bunu biliyor olmalısın.”

Bu yaşlı adamın tanımadığı insanlar üzerinde otorite kurmasına olanak sağlayan mesleğini çok sevdiği apaçık ortada. Şu anda onu sinirlendirmek benim de hiç işime gelmez. O

yüzden kurallar konusunda bilinçlenmiş, yürüyeceği gelecek yolu aydınlanmış bir genç insanın saf ve temiz yüz ifadesini takınıyorum. Ancak onunla güvenlik kulübesine gitmek gibi bir niyetim de yok. Çok teşekkür edip çıkışa doğru yöneliyorum. Bir iki adım arkamda, elindeki fenerin dairesel ışığını üzerimden ayırmaksızın beni izliyor. Adımlarımızın çıkardığı sıkıcı hışırtıdan kurtulmak için öylesine soruyorum.

“Siz burada yeni misiniz?”

Hakarete uğramışçasına içerliyor.

“Hayır, ne münasebet, buradaki en eski görevli sayılırım.”

“Sizi hatırlayamadım da.”

“Siz ne zaman burada oturuyordunuz ki?”

Al başına derdi, şimdi ne cevap versem acaba? Bir insana verilebilecek en kaçamak cevap ona yöneltilecek en hayret verici soru olabilir pekâlâ.

“Evli misiniz?”

“Ne... evli miyim? İki kere evlendim. Bir daha evlenmeyi düşünmüyorum. Anlarsın ya hayatımdan memnunum.”

Gezimizin sonuna geliyoruz. Gezegenler Sitesi'ne veda ederken kapıya kadar bana şüpheli şahıs muamelesi yapan bu güvenlik görevlisine ne diyebilirim ki, nazıkçe teşekkür etmekten başka. Ama o telsizle konuşarak uzaklaştığı için beni duymuyor bile. Etrafı cennetten gönderilmiş bir kartpostal görünümüne bürünen bu çiçeklerden bir tane de ben istiyorum. Bir çiçeği koparıp yakaya takmanın nesi yasadışı? *Ha ha ha!* Asıl yakasında çiçeksiz dolaşanları tutuklamalı! Dala asılıyorum ama, koparmak ne mümkün? Çiçeğin yüzeyi parmaklarımın arasında dağılıyor, genişliyor, bırakınca yine aynı görünümüne dönüyor. Bunlar gerçek değil! Bütün çiçekler ve onları sırnaşık birer sevgili gibi sarmalayan yapraklar organik

bir kumaştan ya da maddeden üretilmiş. Kıpkırmızı bir Japon Gülü. İki avcumdan taşan kırmızı yaprakları, iç gıcıklayan kadife dokusuyla, incecik porselenden yapılmış bir fincan gibi parmaklarımin kaba sabalığı arasında. Tasarlanırken ortasındaki dişi ve erkek organlar bile unutulmamış çiçeğin. Siyah, ince, uzun tomurcuk başlarını kaplayan tüy halindeki tohumlar üfleseniz uçsacaktılar. Boşuna nefes tüketmeyin, ancak bir lav silahıyla zarar verebilirsiniz ona. Cebimden çakmağımı çıkarıp minik siyah başlardan birini büzüşünceye, yanmış bir kibrit çöpüne dönesiye kadar kızartıyorum. Genzimde tütülenmiş plastiğin buram buram kokusu. Bekçinin feneri, duman tüten çiçekli bölgeyi ışıklı bir daire içinde tararken koşarak uzaklaşıyorum. Nedense şaşırıyorum. Dondurucu bir soğukta böylesine güzel, yemyeşil bir bahçenin gerçek olması değil, gerçek olmaması şaşırtıyor beni. Elveda Gezegenler Sitesi ve onun yalnızca görevini yapan şerifi ve petrolden yapılmış Japon Gülleri!

Şehrin küçük otellerinin bulunduğu bir bölgeye yürüyorum. Büyük bir poşete doldurulup iyice çalkalanmış, karma karışık, renk renk kibrit kutuları gibi duran bu binalarda birbirine kazık atmayı bir yaşam biçimi haline getirmiş bir sürü insan yaşar. Tabelalardan otel adlarını okuyorum. Çok az param var ama kafamı sokacak bir oda bulayım derken bıçaklanmak ya da tecavüze uğramak da hiç işime gelmez doğrusu. Büyük Liman Oteli, Otel Sevgi Yolu, Kervan Pansiyonu.

İçeri girdiğimi bildiren çingirak sesiyle Kader'in Yeri pansiyonundayım. Ancak ortalıkta kimsecikleri göremiyorum. Kehribar rengine boyalı daracık bir hol, eskidikçe yüzleri değiştirildiği belli iki eski koltuk... Kraliyet modeli bombelerle duvara monte edilmiş perdeler tavandan düşmemek için ken-

dilerini zor zaptediyor. Resepsiyondaki bankoya dayanıp karşı duvardaki tabloya boş boş bakıyorum. Arkası bize dönük, ısıldayan güneşe doğru elini siper etmiş, denizde ilerleyen yelkenliyi izleyen bahriyeli giysili minicik bir oğlan çocuğu.

“Evet, nasıl yardımcı olayım sana?”

Karşımda yüzündeki kırışıklıklardan gözleri burnu ve ağzı belli olmayan, yaşlıca esmer bir kadın var. Boğum boğum etleri daracık kazağından taşıyor. Kısacık, tıknaz ve umursamaz görünüyor.

“Bir oda istiyorum.”

“Ne kadar süre için?”

“Yalnızca bu gece.”

“Ücreti peşin alırım.”

“Ne kadar?”

“Gecesi 20, iki gecesi 35.”

Beni sövüşlediğini biliyorum ama çıkıp gitmeyi de göze alamıyorum. Gideceğim herhangi bir yer de buradan farklı olmayacak zaten. Tereddüt ettiğimi yaşlı cadı da hissediyor.

“Soru sormam, ad, kimlik, imza cart curt da istemem.”

Yaşamdan daha ne dileyebilirim ki? Çıkarıp 15 vermek istiyorum. O kadarına da eyvallah diyeceğine eminim. Daha parayı cebimden çıkarmaya çalışırken yaşlı kadın elimden alıyor. Ve hemen ekliyor:

“Uyuşturucu istemem. Kanunların izin vermediği hiçbir şeyi istemem. Sen iyi bir müşteri ol, biz de sana güzel güzel hizmet edelim. İlk kat sağdaki ilk oda. 11 numara.”

Odaların üzerindeki numaralar eksik olduğu için, numaralı kapılardan geri saymaya başlarken dar merdivenlerde ayak sesleri işitiyor ve koşarak sağdaki ilk odaya kendimi atıyorum. Eski tip alınlığı olan çift kişilik bir yatak, lambalı komodin ve

ayaklıkları askılık karşılıyor beni. Üstelik oda buz gibi. Kapıyı kapar kapamaz üç kez kilitliyorum. Ama tehlikelere karşı bunun beni korumayacağı besbelli. Keşke sokaklarda yatsaydım. İnanın buzullu caddeler hem buradan ucuz hem de daha güvenlidir. Henüz kimse sokaklarda başıboş dolaşanlardan ücret talep etmeyi akıl edemedi. Ayrıca tamamen özel bir diğer neden: Uyumak istemiyorum. Günlerdir gayet kararlı bir biçimde uykuya direniyorum. Yaşamda pek az şeyden korkarım ama... uyumaktan korkar oldum. Ne zaman yatakta kendimi birazcık bıraksam, sanki anlaşılmış gibi hepsi aynı anda çulluyor üstüme. Kötü kötü rüyalar, masal acayıplıklarına benzeyen düşler, boğucu karabasanlar... Bir süredir devam ediyor bu çılgın hengâme. Gözlerimi kapadığım bir anı kolluyorlar. Üstelik uyanınca hiçbirini anımsayamıyorum. Size söylemiştim, “onlar” ne zaman ortaya çıkacaklarını bilirler.

Yatak ninnili sesiyle şarkılar söyleyerek kur yapıyor bana. Bütün akşam yürümekten bitap düşen bacaklarım zangır zangır titriyor, tabanlarım zonklıyor. Ceketimi çıkarılmadan giriyorum yatağa. Battaniye oda spreyi kokuyor. Eh! Başka bir kokudan daha iyidir, lavantalı oda spreyi. Uykuyu geri püskürtmek için kendimi korkutuyorum. Şimdi burada 77 parçaya bölsele beni, kim bile bilir benim tüyler ürperten bir cinayete kurban gittiğimi? Hiç kimse bilmez! Hiç kimse! İyi de kim ne yapsın bir çuval içindeki 77 parçalık bir kadını. Paran mı var? Hayır. Değerli bir mücevher mi süslüyor boynunu? İç cebinde gizli bir Bizans definesi haritasını da saklamıyorsun. Korkacak bir şey yok. Sen bu dünya için bir hiçsin. Seni öldürmelerine gerek yok, zaten yaşamıyorsun. Işık yandığı halde gittikçe karanılaşılıyor oda. Komodinun üzerine bir çıkartma yapıştırılmış, şu çikletten çıkanlar tü-

ründe bir şey. Üstündeki resimde üstü açık, kırmızı bir spor araba içinde çoluk çocuklu bir aile tatile gidiyor. Biz onları arkalarından görüyoruz. Gazlamış gidiyorlar. Geçmiş günlerde bu odada kalmış bir velet yapıştırmıştır, bunu. Kendimi kendimden uzaklaştırmaya çalıştığım bu ilgisiz düşünceler de kurtaramıyor beni. Göz kapaklarım ağırlaşıyor. Kırmızı arabadaki sevimli aile sureti gittikçe silikleşti. O minik sevimli suratlar ve onların havada uçuşan lanet olası valizleri... Gözlerim hafif aralık, tırnak uçlarımla bu saçma sapan çıkartmayı yapışıp kaldığı yerden sökmeye çalışıyorum. Kısa tırnaklarıma gri, yapış yapış kâğıt parçacıkları sıkışıyor. Uyku sevgi dolu bir anne gibi sokuluyor yanıma, şefkatle alınımı öpüp güzel kokulu elleriyle göz kapaklarımı örtüyor ve komodinin üzerinde didişip duran elimi sıcacık avcuna alıp battaniyenin içine sokuyor. Bedenim yorgunluk içinde kepenklerini indiriyor. Çok şükür bugün de bitti!